

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5181/2018
12.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Снежана Милетић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, МУП РС, чији је заступник Државни правобранилац из Београда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2537/2018 од 12.06.2018. године, на седници одржаној 12.03.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2537/2018 од 12.06.2018. године.

Образложење

Основни суд у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи, пресудом П 39/15 од 15.12.2017. године, усвојио је тужбени захтев тужилаца, тако што је обавезао тужену да исплати тужиоцима на име накнаде штете у ... везано за локал у улици ... број ... и то: 3.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате на име плаћене закупнине за локал за период од 15.06.2008. године до 31.08.2008. године, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.09.2008. године до исплате; 1.500 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате за плаћени закуп изнајмљене музичке опреме и расвете за локал за период од 15.06.2008. године до 31.08.2008. године, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.09.2008. године па до исплате; 94.141,00 динар на име плаћеног материјала и рада на уређењу локала, са законском затезном каматом од 15.12.2017. године до исплате; и 250 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате на име плаћене закупнине изнајмљеног баштенског инвентара, са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка, почев од 01.09.2008. године до исплате, све у року од 15 дана под претњом принудног извршења (став први изреке). Одбио је као неоснован тужбени захтев тужилаца, којим су тражили да се обавезе тужена да на износе од 3.000 евра, 1.500 евра и 250 евра из става првог изреке почев од 25.12.2012. године плати камату прописану Законом о затезној камати, а на износ од 94.141,00 динара плати законску затезну камату од 10.12.2013. године до 14.12.2017. године (став

други изреке). Обавезао је тужену да накнади тужиоцима трошкове поступка у износу од по 526.187,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате, у року од 15 дана под претњом принудног извршења (став трећи изреке).

Апелациони суд у Нишу, пресудом Гж 2537/2018 од 12.06.2018. године, укинуо је пресуду Основног суда у Алексинцу, Судска јединица у Сокобањи П 39/15 од 15.12.2017. године (став први изреке), тако што је одбио као неоснован тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се обавезе тужена да солидарно исплати тужиоцима на име накнаде штете у ... везано за локал у улици ... број ..., и то: 3.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.09.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па надаље до исплате по стопи која је прописана Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС рачунато на дан исплате и то за плаћену закупнину за локал за период од 15.06.2008. године до 31.08.2008. године; 1.500 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.01.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па надаље до исплате по стопи која је прописана Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС рачунато на дан исплате и то за плаћени закуп изнајмљене музичке опреме и расвете за локал за период од 15.06.2008. године до 31.08.2008. године; 94.141,00 динар на име плаћеног материјала и рада на уређењу локала са законском затезном каматом почев од 15.12.2017. године до исплате; 250 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.09.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године па надаље до исплате по стопи која је прописана Законом о затезној каматим, све у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС рачунато на дан исплате, и то на име плаћене закупнине изнајмљеног баштенског инвентара (столови, столице, фрижидери), све у року од 15 дана (став други изреке). Обавезао је тужиоце да солидарно накнаде туженој трошкове поступка у износу од 58.500,00 динара, у року од 15 дана по пријему отправка пресуде (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 403. став 2. тачка 3. а у вези члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС и 55/14), који се у конкретној ситуацији примењује на основу одредбе члана 506. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужилаца није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП. Према оцени овог суда, нема ни битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. у вези члана 7, 8, 231. став 2, 276. и 386. ЗПП, за које се у ревизији указује да су учињене

у поступку пред другостепеним судом, па се у том делу наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане пресуде.

Према утврђеном чињеничном стању пред другостепеним судом, тужиоци су узели у закуп локал у кући ВВ, у улици ... број ... у ..., ради обављања угоститељске делатности у периоду од 15.06.2008. године до 01.09.2008. године, у дискотеци „...“ за уговорену закупнину у износу од 3.000 евра. Сачињен је уговор о закупу 02.02.2008. године и закуподавцу је у целости исплаћена закупнина, о чему су издате и признанице. Тужиоци су од ГГ из ... изнајмили музичку опрему за озвучење и расвету за наведени период за који су закуп платили 1.500 евра, а од ДД узели су у закуп столове, столице и расхладне уређаје за 250 евра. Суд је на основу вештачења од стране вештака Слободана Урошевића утврдио да су тужиоци имали материјалне издатке за рад и материјал на шанку, греди за расвету, огради од ..., изради водоводне инсталације код шанка, подијума за музику, надстрешнице у дворишту летње баште и кречење у укупном износу од 94.141,00 динар. По пријавама грађана због гласне музике у закупљеном објекту интервенисала је полиција 19.07.2008. године, када је привремено одузето појачало марке „...“ и дана 30.07.2008. године када је привремено одузето појачало марке „...“. Полицијска станица у Сокобањи подносила је захтеве за покретање прекршајних поступака против тужилаца због прекршаја из члана 15. Закона о јавном реду и миру наводећи да је јавни ред и мир ремећен пуштањем гласне музике дана 15.07.2008. године у 03,10 часова, дана 30.07.2008. године у 01,10 часова, дана 19.07.2008. године у 02,00 часова, као и дана 29.06.2008. године у времену од 00,30 до 01,35 часова. Општински орган за прекршаје у Сокобањи, решењем П 1016/08 од 13.12.2008. године, обуставио је прекршајни поступак против тужиоца АА, због прекршаја из члана 15. Закона о јавном реду и миру, услед недостатка доказа, јер је АА у том поступку истицао да је само био гост у дискотеци „...“, а не купац, те да му није јасно због чега је од њега одузета музичка опрема, које је наводе потврдио и у својству сведока, тужилац ББ. Суд је из исказа сведока БЂ утврдио да је предметни угоститељски објекат пословао као истурено место угоститељског објекта „...“ у ..., да никаква контрола у смислу да ли постоји дозвола за рад није утврђивана, нити је утврђивана нека неправилност у том смислу, већ је полиција искључиво вршила контролу буке. Суд је утврдио да су тужиоци у закупљеном угоститељском објекту емитовали музику преко уређаја за појачавање звука, те да је због прегласне музике интервенисала полиција по пријавама грађана.

Првостепени суд је закључио да, радници полиције нису били надлежни да интервенишу у датим ситуацијама, већ да је то било у надлежности комуналне инспекције Општинске управе Општине Сокобања, као и инспектора за заштиту животне средине, а што је првостепени суд утврдио да је инспектор интервенисао и да буке није било. Затим, да је увидом у решење и одлуке органа за прекршаје утврдио да су сви поступци против тужилаца обустављени и да су тужиоци онемогућени да послују у наведеном локалу, да започну делатност, а имали су улагања у виду плаћене закупнине за локал, музичку опрему, плаћен закуп за инвентар и новчано улагање за рад и материјал на уређењу локала, а како је штета причињена кривицом органа тужене, да је тужена у обавези да тужиоцима штету и накнади, због чега је одлучио као у ставу првом изреке првостепене пресуде.

Међутим, другостепени суд је закључио да у конкретној ситуацији нису испуњени услови за примену члана 172. Закона о облигационим односима, из разлога што није утврђено незаконито поступање органа тужене, због чега тужена није у обавези да накнади тражену штету тужиоцима.

У побијаној пресуди, другостепени суд је цитирао одредбу члана 14. Одлуке Скупштине Општине Сокобања о мерама за заштиту од буке на територији Општине Сокобања (којом је прописано да уређаји за појачавање звука у угоститељским и другим објектима са којих се емитује музички програм у затвореном и отвореном простору могу се употребљавати само по претходно прибављеном одобрењу, да одобрење из претходног става, по захтеву корисника уређаја, издаје надлежна инспекција). Затим, одредбу члана 15. наведене одлуке (да, власници угоститељских објеката не могу у својим објектима изводити музички програм користећи уређаје за појачавање звука без потврде о спроведеним техничким мерама заштите од недозвољеног нивоа буке израженог према техничком елаборату овлашћене организације).

Сходно цитираним одредбама, другостепени суд је закључио да тужиоци нису у смислу одредбе члана 231. став 2. ЗПП доставили доказ да су у смислу одредбе члана 14. Одлуке о мерама за заштиту од буке на територији Општине Сокобања прибавили одобрење надлежне инспекције за употребљавање уређаја за појачавање звука у свом угоститељском објекту, нити у смислу одредбе члана 15. исте Одлуке доказали да имају потврду о спроведеним техничким мерама заштите од недозвољеног нивоа буке, израженог према техничком елаборату овлашћене организације.

Поред тога, како је у конкретној ситуацији утврђено да су органи полиције којима је у надлежности одржавање јавног реда и мира и поступање по пријавама грађана у ситуацијама када се исти нарушава, интервенисали у локалу тужилаца управо по пријавама грађана због пуштања гласне музике у времену предвиђеном за одмор, да нема незаконитог поступања државних органа и да тужиоци нису поступили по упозорењу органа полиције за смањење јачине музике, на који начин су сами допринели да дође до привременог одузимања уређаја за појачавање јачине звука, а само одузимање истих није била препрека да објекат настави да се бави угоститељском делатношћу. Затим, да је погрешан закључак првостепеног суда да су требали да интервенишу органи комуналне инспекције и за заштиту животне средине, из разлога што је по пријави грађана због нарушавања јавног реда и мира у 02,00 и 03,00 часова не треба да интервенишу инспекцијски органи, већ органи полиције. Другостепени суд није прихватио исказ сведока ЕЕ, радника Општинске управе на радном месту ..., да у предметном локалу апарат за мерење буке није показивао јачу буку од оне која је прописана општинском одлуком, с обзиром на то да је исти поступао по позиву тужилаца.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овога суда, другостепени суд је правилно применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца за накнаду штете у износима ближе одређеним у изреци побијане другостепене пресуде, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије о погрешној

примени материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужилаца и наводи из ревизије нису од утицаја на другачију одлуку овога суда, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић